

Να βροῦμε τὰ μονοπάτια πού πᾶν στή λευτεριά.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Ἡ Ρωμοσύνη ἐν' φυλή συνότζιαιρη τοῦ κόσμου
Κανένας δέν εὐρέθηκεν γιά νά τήν ἤξηλείψει,
κανένας, γιατί σσέπει την πού τὰ ἴψη ὁ Θεός μου.
Ἡ Ρωμοσύνη ἐν' νά χαθεῖ, ὄντας ὁ κόσμος λείπει!
Βασίλης Μιχαηλίδης.

Τούτοι οἱ στίχοι πού θά τοὺς ζήλευε- ἄς μοῦ συγχωρεθεῖ ἡ ὑπερβολή – κι ὁ Σολωμός, εἶναι ἀπό τό ἀριστούργημα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητῆ τῆς Κύπρου (καί τῆς Ἑλλάδας ὅλης), Βασίλη Μιχαηλίδη (1849-1917), πού ἔχει τίτλο « Ἡ 9η Ἰουλίου 1821 ἐν Λευκωσίᾳ ἢ τό τραοῦδιν τοῦ Κυπριανοῦ». Αὐτά τὰ ἀθάνατα καί ἀνδρεῖα λόγια βάζει ὁ ποιητής στό στόμα τοῦ ἐθνομάρτυρος ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυπριανοῦ, νά λέει στους Τούρκους, λίγο πρὶν τόν ἀπαγχονίσουν στήν Λευκωσία. Μαζί του ἀποκεφαλίζονται τρεῖς μητροπολίτες, ὁ Πάφου Χρῦσανθος, ὁ Κιτίου Μελέτιος, ὁ Κυρηνείας Λαυρέντιος καί ἑκατοντάδες ἄλλοι κληρικοί, ἡγούμενοι μονῶν, προύχοντες τῆς νήσου, ὡς ἀντίποινα γιά τήν Ἐθνική Ἐπανάσταση τοῦ '21.

(Κατά τά άλλα – σύμφωνα μέ τούς γνωστούς διανοούμενους τοῦ συμμοῦ, ἐκκλησιομάχους- ἡ Ἐκκλησία στάθηκε ἀρνητική στόν Ἀγώνα. Ὅσοι ἀσχολοῦνται μέ τήν ἱστορία μας, γνωρίζουν ὅτι ὅλοι οἱ κατακτητές, τούς πρώτους πού κρεμοῦσαν ἦταν οἱ παπάδες. Ἐκεῖνοι γνώριζαν καί γνωρίζουν ὅτι τά λάβαρα τῆς ἀντίστασης καί τῆς ἐπανάστασης τά κρατάει, σέ τούτη τήν πατρίδα, τό τιμημένο ράσο).

Πρὶν ἀπό 20 περίπου χρόνια, στήν Κύπρο, σέ κάποιο σημεῖο τῆς «νεκρῆς ζώνης» (ἐκεῖ ὅπου διχοτομεῖται τό νησί στά δύο ἐδῶ καί σαράντα χρόνια), πέφτει νεκρός ἀπό σφαῖρες ἀνανδρων Τούρκων ἓνα 26χρονο παλληκάρι, ὁ Σολωμός Σπύρου Σολωμός. Σκαρφάλωνε ἄοπλος στόν ἱστό, γιά νά κατεβάσει τό κατοχικό σύμβολο τοῦ ψεύδους καί τοῦ αἵματος: τήν «τουρκοκυπριακή σημαία». Ἐκεῖ τόν βρῆκε τό βόλι... Καί τό ἥρωικό Ἑλληνόπουλο – πού εἶχε ἴδιο καί τό ὄνομα καί τό ἐπίθετο μέ τόν ποιητή πού ἔγραψε τόν «Ὑμνο στήν Ἐλευθερία»! – πέρασε ἐλεύθερα στήν ἀθανασία!

Πῆγαν μετά ἀπό μέρες στόν πατέρα τοῦ ἥρωα, γιά νά τοῦ προσφέρουν οἰκονομική ἐνίσχυση, ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων. Ἀρνιόταν πεισματικά, ὄντας φτωχός μά περήφανος. Πείστηκε, ὅταν τοῦ εἶπαν πώς δέν ἔπρεπε νά προσβάλει τούς ἐκπροσώπους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, γιατί ἤθελαν μόνο νά τιμήσουν τόν ἥρωα γιό του. Μόλις πῆρε τήν ἐπιταγή, τήν κατέθεσε ἀμέσως στό Ταμεῖο Ἀμυνας τῆς Κύπρου. Ὅταν τόν ρώτησαν, γιατί τό ἔκανε, ἀπάντησε ὁ λεβεντόγερος: «Τί νόμισαν, ὅτι θά ἔτρωγα ἐγώ ἀπό τό αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου; Φαντάζεστε νά πῆγαιναν στόν Πιερῆ Αὐξεντίου μέ μίαν ἐπιταγή καί νά τοῦ ἔλεγον: “Αὐτά εἶναι γιά τή θυσία τοῦ γιουῦ σου”; Θά τούς σκότωνε!».

Τόν Μάρτιο τοῦ 1957, οἱ Ἄγγλοι δολοφόνιοι καί κατακτητές, καλοῦν τόν Πιερῆ Αὐξεντίου – τόν πατέρα τοῦ Γρηγόρη Αὐξεντίου, τοῦ θρυλικοῦ ἀητοῦ τοῦ Μαχαιρᾶ – στίς Κεντρικές Φυλακές τῆς Λευκωσίας, γιά νά ἀναγνωρίσει τόν νεκρό γιό του. (Στίς 3 Μαρτίου μιά ὀλόκληρη ταξιαρχία πεζικοῦ τῶν Ἄγγλων – 5.000 στρατιῶτες- ἐπί 10 ὀλόκληρες ὥρες ἔδωσε μάχη μέ τόν 29χρονο ὑπαρχηγό τῆς ΕΟΚΑ Γρηγόρη Αὐξεντίου. Μπροστά στό ἀλύγιστο θάρρος του, ὅταν οἱ Ἄγγλοι κατάλαβαν ὅτι δέν μποροῦσαν μέ ἄλλο τρόπο νά τόν ἐξαναγκάσουν νά παραδοθεῖ, τόν περιέλουσαν μέ βενζίνη καί τόν ἔκαψαν

μέσα στο κρησφύγετό του!!). Ο τραγικός πατέρας αντικρίζει αγέρωχα τό άπανθρακωμένο λείψανο τοῦ μοναχογουιοῦ του, καί άπαγγέλει τούς παρακάτω αύτοσχέδιους στίχους, πού κρύβουν στίς φυλλωσιές τους ὅλες τίς ήρωικές σελίδες τῆς έλληνικῆς ιστορίας:

**Δέν κλαίω πού σέ ἔχασα πού σ' εἶχα γιά καμάρι
κλαίω πού δέν ἔχω ἄλλο γυιό τή θέση σου νά πάρει!**

Ἐξήντα τρία χρόνια συμπληρώθηκαν φέτος από τόν έπικό ἐκεῖνον άγώνα κατά τῆς Ἀγγλοκρατίας στήν Κύπρο. 1η Ἀπριλίου τοῦ 1955. Δεκάδες έκρήξεις συγκλονίζουν τήν Λευκωσία, σημαίνοντας τήν ἔναρξη τοῦ άπελευθερωτικοῦ άγώνα τῆς ΕΟΚΑ (Ἐθνική Ὀργάνωση Κυπρίων Ἀγωνιστῶν). Στήν προκήρυξη, τήν ὁποία ὑπογράφει ὁ άρχηγός της Διγενής (ψευδώνυμο τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Γεωργίου Γρίβα, Κυπρίου στήν καταγωγή), διαβάζουμε: «Μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, μέ πίστιν εἰς τόν τίμιον άγῶνα μας, μέ τήν συμπαράστασιν ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί μέ τήν βοήθειαν τῶν Κυπρίων ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΙΝΑΞΙΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΖΥΓΟΥ, μέ σύνθημα ἐκεῖνο, τό ὁποῖον μᾶς κατέλιπαν οἱ πρόγονοί μας ὡς ιεράν παρακαταθήκην: “Η ΤΑΝ “Η ΕΠΙ ΤΑΣ».

Μιά χούφτα άπόλεμα παιδιά, τά περισσότερα από τά Κατηχητικά Σχολεῖα τῆς Κύπρου, πιάνουν τά λιανοντούφεκα καί γονατίζουν καί έξευτελίζουν γιά τέσσερα χρόνια τήν ὑπερφίαλη Βρεττανική Αύτοκρατορία. Σαράντα χιλιάδες στρατό παρέταξαν οἱ Ἕλληνοί, φυλακίσεις, έξορίες, τρομοκρατία στό νησί... καί ὁμως ἔτρεμαν καί τήν σκιά τους!

«Νά ποῦμε ὅτι ὁ άγῶνας τῆς ΕΟΚΑ εἶναι ὁ ήρωικώτερος άγῶνας τῆς έλληνικῆς ιστορίας; Μποροῦμε νά τό ποῦμε. Ὁ ήρωισμός σ' ὅλες τίς δοξασμένες στιγμές τῆς έλληνικῆς ιστορίας εἶναι ἕνας. Καί στούς ἄλλους λαούς ὁ ήρωισμός εἶναι ἕνας. Ὅμως ὁ ήρωισμός τῶν άγωνιστῶν τῆς ΕΟΚΑ ἔχει εἰδοποιό διαφορά, γιατί άποτελεῖ τή συνισταμένη ὅλων τῶν ήρωισμῶν τῆς έλληνικῆς ιστορίας. Ὁ άγῶνας τῆς ΕΟΚΑ εἶναι ὁ έλληνικώτερος άγῶνας τῆς έλληνικῆς ιστορίας. Σέ κανένα ἄλλο άγῶνα δέν ἔγινε ἔμπρακτο βίωμα ὅλη ἡ ιστορία τῆς Ἑλλάδος. Οἱ άγωνιστές κατακυρώνουν τήν ταυτότητά τους, πραγματοποιώντας τήν έλληνική ιστορία. Κάνουν ὅ,τι ἔκαναν οἱ Ἕλληνες. Δέν θέλουν νά

παρεκκλίνουν οὔτε κατά ἴωτα ἔν. Εἶναι Ἕλληνες οἰκουμενικοί. Ὅλα εἶναι δικά τους: τό «μολών λαβέ», τό «ἦ τάν ἦ ἐπί τᾶς», ὁ Παρθενών, ἡ ὀρθόδοξη πίστη τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἁγία Σοφία, ὁ δικέφαλος ἀετός, ἡ ἑλληνική σημαία, ἡ ἑλληνική δάφνη, ὁ ἔθνικός ὕμνος, ὁ ἑλληνικός θάνατος». (Μενέλαος Χριστοδούλου, ΕΟΚΑ – ὁ ἑλληνικός ἀγῶνας ἐκδ. «Αἰγαῖον», Λευκωσία 2011, σελ. 23-24).

Γρηγόρης Αύξεντίου, Κυριάκος Μάτσης, Μιχαήλ Καραολῆς, Μάρκος Δρᾶκος, Στέλιος Μαυρομάτης, Ἀνδρέας Ζάκος, Μιχαήλ Κουτσόφτας, Ἀνδρέας Παναγίδης καί ἄλλοι πολλοί ἥρωες, δικοί μας Ἕλληνες τῆς Κύπρου, πού κοσμοῦν τό Συναξάρι τοῦ Γένους.

Ὁ Μάτσης, τοῦ ὁποῦ προτομή βρίσκεται μπροστά ἀπό τήν Γεωπονική Σχολή τοῦ ΑΠΘ, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε φοιτητής, ὅταν ὁ περιβόητος ἐκεῖνος στρατάρχης τῶν Ἑλλήνων καί κυβερνήτης τῆς Κύπρου, ὁ Χάρντιγκ, τοῦ πρόσφερε ἕνα ἀμύθητο ποσό γιά νά προδώσει τόν Διγενή, ἀπάντησε: «Οὐ περί χρημάτων τόν ἀγῶνα ποιούμεθα, ἀλλά περί ἀρετῆς!». Ἐπεσε μαχόμενος στίς 19 Νοεμβρίου 1958, στό κρησφύγετό του, στό Δίκωμο.

Ὁ 22χρονος Ἰάκωβος Πατάτσος, «ὁ ἅγιος τοῦ Κυπριακοῦ Ἀγῶνα», γράφει γράμμα στίς 8-8-1956 στή μάνα του λίγο πρὶν ὀδηγηθεῖ στήν ἀγχόνη ἀπό τούς Ἑλλήλους. Ἐπιστολή πού μοσχοβολᾷ φιλοπατρία καί πίστη ἀκράδαντη στόν Χριστό. Ὅπως οἱ ἥρωες τοῦ '21, ἔτσι καί τῆς ΕΟΚΑ ἀγωνίζονταν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἁγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία».

«Ἀγαπημένη μου μητέρα,

Χαῖρε! Εὐρίσκομαι μεταξύ ἀγγέλων. Τώρα ἀπολαμβάνω τούς κόπους μου. Τό πνεῦμα μου φτερουγίζει γύρω ἀπό τόν θρόνον τοῦ Κυρίου. Θέλω νά χαίρης ὅπως κι ἐγώ. Ἄν κλαίης θά λυποῦμαι.

Τ' ὄνομά σου θά γραφῆ στήν ἱστορία, γιατί ἐδέχθης νά θυσιασθῆ τό παιδί σου γιά τήν Πατρίδα. Εἶναι καιρός τώρα νά καμαρώσης τό παιδί σου. Εὐρίσκεται ἐκεῖ ψηλά ὅπου ψάλλουν οἱ ἄγγελοι.

Χαῖρε, ἀγαπημένη μου μητέρα. Μή κλαίης, γιά ν' ἀκούσης τήν ἀγγελική φωνή μου, πού ψάλλει Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος Κύριος Σαβαώθ. Ψάλλε καί σύ μαζί μου. Ψάλλε, προσεύχου, δόξαζε τόν Θεόν σ' ὄλην σου τήν ζωήν»

(Σπύρου Παπαγεωργίου, Διά χειρός ήρώων, έκδ. Κ. Έπιφανίου», Λευκωσία 1968, σελ. 213).

Τόν Άνδρέα Παναγίδη, 23 χρονῶν, πατέρα τριῶν παιδιῶν, τόν κρέμασαν οἱ Ἕλληνοί στίς 21 Σεπτεμβρίου 1956. Γράφει στό τελευταῖο γράμμα του πρὸς τὰ παιδιά του: «Σᾶς εὐχομαι, ἀγαπημένα μου παιδιά, νά γίνετε καλοί Χριστιανοί καί καλοί Ἕλληνες Κύπριοι. Ἀκολουθήστε πάντα τό δρόμο τῆς ἀρετῆς». Τήν προηγούμενη τῆς ἐκτέλεσῆς του γράφει: «Τώρα πού ξέρω ὅτι σέ μιά μέρα θ' ἀντικρίσω τήν ἀγχόνη, ἔχω διπλάσιο θάρρος ἀπό πρίν. Ὁ Χριστός εἶναι πάντα συντροφιά στά κελλιά μας. Ὁ Χριστός μᾶς γεμίζει τήν καρδιά μέ ἀληθινή χαρά. Παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς σώσει ὄχι τό σῶμα, ἀλλά τήν ψυχή». (Διά χειρός ήρώων, σελ. 220-221).

Ὅσοι θέλουν νά μάθουν τί εἶναι ἠρωισμός, ἀγάπη ἀληθινή γιά τήν Ἑλλάδα καί πίστη «ἄχρι θανάτου» πρὸς τόν Χριστό, ἄς διαβάσουν τίς ἐπιστολές τῶν 13 ἠρωομαρτύρων πού εἶναι θαμμένοι στήν καρδιά τῆς Κύπρου, στά «Φυλακισμένα Μνήματα». Ἦταν κατά τήν διάρκεια τοῦ Ἀγῶνα ἕνα μικρό κοιμητήριό στίς Κεντρικές Φυλακές τῆς Λευκωσίας, ὅπου ἔθαβαν τά ἀπαγχονισμένα παλληκάρια καί τίς ἠγετικές μορφές τῆς Ἐθνικῆς Ὀργάνωσης Κυπρίων Ἀγωνιστῶν πού σκοτώνονταν σέ μάχες. Ἐκεῖ οἱ Ἕλληνοί κατακτητές βασάνιζαν ἀπάνθρωπα, μέ τήν βοήθεια Τούρκων δημίων, τούς «τρομοκράτες τῆς ΕΟΚΑ» – ὅπως ἀκόμη μέχρι σήμερα τούς ἀποκαλοῦν, οἱ ἀμετανόητοι ἀποικιοκράτες. Διαβάζω:

«Στό κελλί ὁ κρατούμενος, πού τόν πηγαινοέφερναν στόν θάλαμο βασανιστηρίων, παρακαλοῦσε τούς συντρόφους του νά τόν σκοτώσουν. “Δέν θά ἀντέξω ἄλλο στά βασανιστήρια καί θά προδώσω”, τούς ἔλεγε. Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν: “Θά σέ πάρουν ἀκόμη μιά φορά καί τώρα θά εἶναι τά μεγάλα βασανιστήρια. Ἄν ἀντέξεις, θά εἶσαι ἥρωας, ἄν λυγίσης, θά εἶσαι προδότης. Οἱ Ἕλληνες βασάνιζονταν ἀπό τούς Γερμανούς καί ἄντεχαν. Πήγαινε καί θά προσευχήμαστε γιά σένα”. Ὄταν ἔπειτα ἀπό ὦρα τόν ἔφεραν πίσω καί τόν πέταξαν στό κελλί, ξεδοντιασμένο, ξευχιασμένο, τσουρουφλισμένο, σήκωσε τό κεφάλι καί τραύλισε: “Εἶμαι ἥρωας, εἶμαι ἥρωας!”» (ΕΟΚΑ – Ὁ ἑλληνικός ἀγῶνας, σελ. 35). Ἐκεῖ, στά «Φυλακισμένα Μνήματα», εἶναι θαμμένος καί ὁ Γρηγόρης

Αύξεντίου, ὁ ὁποῖος ὑπηρετήσε ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικός τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καί στό χωριό Ἀκρίτας τοῦ Κιλκίς γύρω στό 1952. Προσπάθησε νά μπεῖ στή σχολή Εὐελπίδων, ἀλλά ἀπορρίφθηκε λόγῳ...ὀρθογραφίας! Δέν γνώριζε τήν καθαρεύουσα γλῶσσα. Ἦξερε ἄλλη γλῶσσα... Δέν φωτίζει μέ τόν λόγο του, ἀλλά μέ τό κορμί του. Δέν λέει λόγια ἐμπρηστικά, γίνεται ὁ ἴδιος λαμπάδα. «Βγές ἔξω, παραδώσου νά σωθεῖς», τοῦ φώναζαν 5.000 Ἄγγλοι ἔξω ἀπό τό κρησφύγετό του κοντά στή Μονή Μαχαιρᾶ. «Μολών λαβέ» ἀποκρινόταν. Τόν ἔκαψαν καί ἔγινε ὀλοκαύτωμα. Καί πῆρε ὁ ἀντρειωμένος τόν δρόμο πρὸς τήν λευτεριά.

**Θά πάρω μίαν ἀνηφοριά
 Θά πάρω σκαλοπάτια
 νά βρῶ τά μονοπάτια
 ποῦ πᾶν στή λευτεριά**

Εἶναι στίχοι τοῦ Εὐαγόρα Παλληκαρίδη, τοῦ 19χρονου μαθητῆ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου τῆς Πάφου, τόν ὁποῖο κρέμασαν οἱ Ἄγγλοι στίς 14 Μαρτίου τοῦ 1957. Στό ἄκουσμα τοῦ θανάτου, τῆς δολοφονίας τοῦ Εὐαγόρα Παλληκαρίδη, ὁ σπουδαῖος Δωδεκανήσιος λογοτέχνης Φώτης Βαρέλης, ἔγραψε ἕνα ἐξάισιο ποίημα, τό ὁποῖο ὁ ραδιοσταθμός τῆς Λευκωσίας τό μετέδωσε τότε ὡς δημοτικό κυπριακό τραγούδι. Τό παραθέτω, ἀλλά πρῶτα νά σημειώσω τήν ἀπάντηση τῆς μάνας του, ὅταν πῆγαν οἱ Ἄγγλοι νά τήν δελεάσουν μ' ἕνα τεράστιο ποσό, γιά νά πιέσει τόν γυιό της νά προδώσει. Ἀπάντησε ἀγέρωχα ἡ Ρωμιά, Ἑλληνίδα μάνα:

**«Εγὼ δέν ἐγέννησα παιδί νά τό λαλοῦν προδότη
 χαλάλι τῆς πατρίδας μου τό αἶμα τοῦ παιδιοῦ μου».**
Καί τό κλέφτικο στιχοῦργημα-ποίημα τοῦ Βαρέλη:
**Ἐψές πουρνό μεσάνυχτα στῆς φυλακῆς τή μάντρα
 μέσ στῆς κρεμάλας τή θελιά σπαρτάραγε ὁ Βαγόρας.
 Σπαρτάρησε, ξεψύχησε, δέν τ' ἄκουσε κανένας.
 Ἡ μάνα του ἦταν μακριά, ὁ κύρης του δεμένος,
 οἱ νιοί συμμαθητάδες του μαῦρο ὄνειρο δέν εἶδαν,
 ἢ νιά πού τόν ὀρμήνευε δέν εἶχε νυχτοπούλι.
 Ἐψές πουρνό μεσάνυχτα θάψαν τόν Εὐαγόρα
 Σήμερα Σάββατο ταχιά ὄλη ἡ ζωή σάν πρῶτα.**

Έτοῦτος πάει στό μαγαζί, ἐκεῖνος πάει στόν κάμπο,
ψηλώνει ὁ χτίστης ἐκκλησιά, πανί ἀπλώνει ὁ ναύτης,
καί στό σκολειόν ὁ μαθητής συλλογισμένος πάει.
Χτυπᾷ κουδούνι, μπαίνουνε στήν τάξη του ὁ καθένας.
Μπαίνει κι ἡ Πρώτη ἡ ἄταχτη κι ἡ Τρίτη πού διαβάζει,
μπαίνει κι ἡ Πέμπτη ἀμίλητη, ἡ τάξη τοῦ Εὐαγόρα.

–Παρόντες ὄλοι;

–Κύριε, ὁ Εὐαγόρας λείπει.

–Παρόντες, λέει ὁ δάσκαλος· καί μέ φωνή πού τρέμει:

–Σήκω, Εὐαγόρα, νά μᾶς πεῖς ἐλληνική ἱστορία.

Ὅ δίπλα, ὁ πίσω, ὁ μπροστά, βουβοί καί δακρυσμένοι,
ἀναρωτιοῦνται στήν ἀρχή, ὥσπου ἡ σιωπή τούς κάμνει
νά πέσουν μ' ἀναφιλητά ἐτοῦτοι κι ὅλη ἡ τάξη.

–Παλληκαρίδη, ἄριστα, Βαγόρα, πάντα πρῶτος,
στούς πρώτους πρῶτος, ἄγγελε πατρίδας δοξασμένης,
σύ μέχρι χθές τῆς μάνας σου ἐλπίδα κι ἀποκούμπι,
καί τοῦ σχολειοῦ μας σήμερα, Δευτέρα Παρουσία.
Τά 'πε κι ἀπλώθηκε σιωπή πᾶ στά κλαμμένα νιάτα,
πού μπρούμυτα γεμίζανε τῆς τάξης τά θρανία,
ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο τ' ἀδειανό, παντοτινά γεμάτο.

Αὐτό τό ἀριστούργημα περιεχόταν στό παλιό – πρό τοῦ 2006- βιβλίο Γλώσσας τῆς Στ' Δημοτικοῦ, στό γ' τεύχος. Δέν ἄρεσε στά κνώδαλα τοῦ πολυπολιτισμοῦ, στούς προσκυνημένους νενέκους τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου, τό ἔκριναν προφανῶς ὡς ἐθνικιστικό! Γιά ἥρωες θά μιᾶμε τώρα; Αὐτά εἶναι παρωχημένα, στερεότυπα. Αἵματα, κόκκαλα καί θάνατοι γιά τήν Πατρίδα, τρομάζουν τά παιδιά – ἔτσι μοῦ εἶπε κάποιος ἀνεπρόκοπος κάποτε, ὅταν ἀντίκρισε τά καμμιᾶ 15αριά κάδρα ἡρώων πού ἔχω ἀναρτημένα πάντοτε στήν τάξη μου! Ἐνῶ οἱ «συνταγές μαγειρικῆς» καί οἱ λοιπές ανοησίες ... τά γαληνεύουν. Καί καταντήσαμε νά διδάσκουμε στήν Στ' Δημοτικοῦ τόν ἥρωισμό μέσῳ ἐνός κειμένου μέ τίτλο «ἠ... Σόνια ἡ γάτα!» Ἄχ, δυστυχισμένη πατρίδα! «Τήν Ἑλλάδα θέλομεν κι ἄς τρώγωμεν πέτρες», ἔγραφε κάποτε στούς τοίχους τῶν σπιτιῶν ἡ ἀδάμαστη ἐκείνη γενιά τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου. Σήμερα «τρώγωμεν» τήν Ἑλλάδα... «δειλοί, μοιραῖοι κι ἄβουλοι ἀντάμα» (Κ.

Βαρνάλης), παρακολουθοῦμε τόν έξισλαμισμό της!! Τζαμιά στήν Άθήνα, Ίσλαμικές Σπουδές στήν Θεολογική Σχολή τοῦ ΑΠΘ καί βλάσφημα βιβλία θρησκευτικών, όρδές μουσουλμάνων λαθρομεταναστῶν σ' ὅλη τήν Έλλάδα, γιατί ἔτσι ἀποφάσισε ὅλο αὐτό τό νεοταξικό συνονθύλευμα πού μᾶς κυβερνᾶ. Άκυρώθηκε πιά ἡ Έπανάσταση τοῦ '21!! Νά πᾶμε ὅλοι μας στούς τάφους τῶν ἡρώων μας, νά κλάψουμε πικρά καί νά βροντοφωνάξουμε: «Σήκω Εὐαγόρα, σήκω Γρηγόρη, σήκω Παῦλε, σήκω Μάρκο καί Κωνσταντῖνε καί Νικηφόρε καί Λεωνίδα, νά μᾶς πεῖτε ἑλληνική ἱστορία...».

Και πρὸς τοὺς Τούρκους εἰσβολεῖς τοὺς ωραίους στίχους τοῦ Κ. Μόντη:
 «Κι αὐτή ἡ σελήνη ἡ ματωμένη καὶ μισή / πού μας τὴν κουβαλήσατε! /
 Αλήθεια πέστε μου μετρήσατε / πόσοι ἄλλοι πέρασαν ἀπὸ τὸ νησί / πρὶν ἀπὸ
 εσᾶς πανίσχυροι κ' ἐπιφανεῖς / κι οὔτε δείγμα καν δὲν ἔμεινε κανεῖς;».

**Δημήτρης Νατσιός.
 Δάσκαλος - Κιλκίς, Μέλος ΙΗΑ.**

**Τα ἄρθρα πού δημοσιεύονται στὴν ιστοσελίδα τοῦ ΙΗΑ εκφράζουν
 αποκλειστικὰ τοὺς συγγραφεῖς – μέλη τοῦ ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα τοῦ ΙΗΑ δὲν
 λογοκρίνει, οὔτε ἐπεμβαίνει σὲ ἄρθρα – κείμενα τῶν μελῶν τοῦ ΙΗΑ.**

[International Hellenic Association](https://professors-phds.com/)

Πηγή : <https://professors-phds.com/>